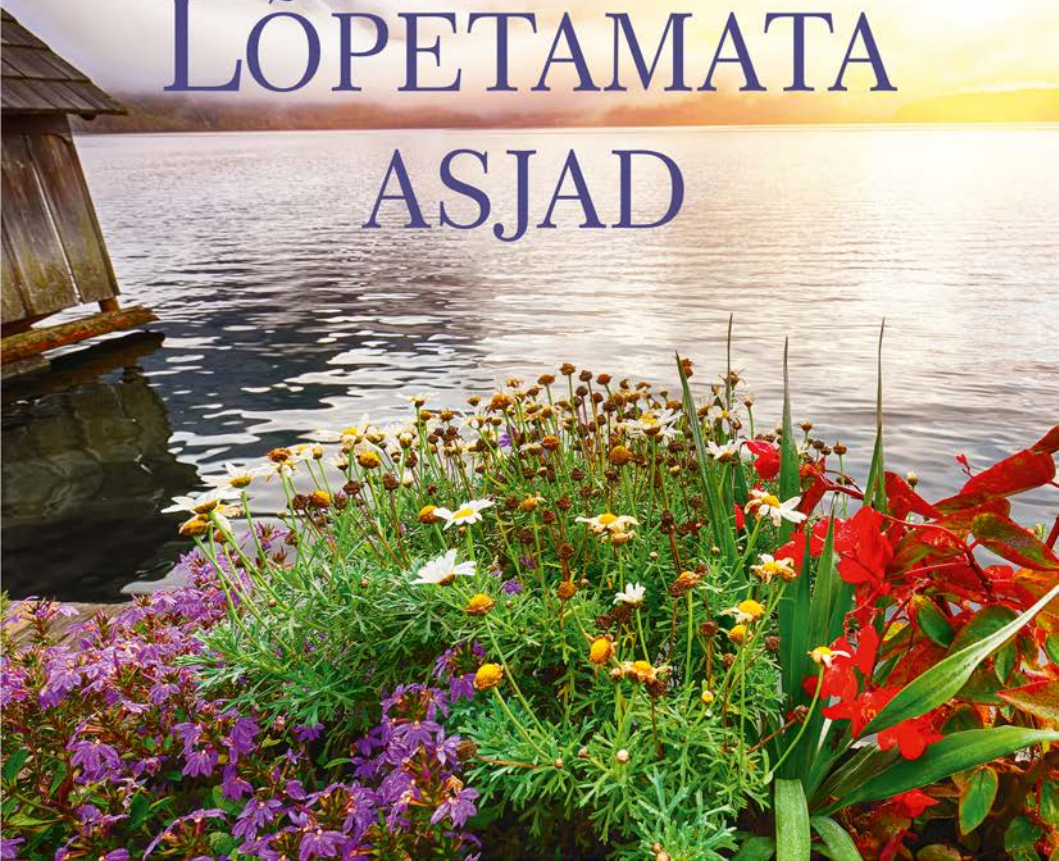

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

LÕPETAMATA ASJAD

Originaali tiitel:
Nora Roberts
Unfinished Business
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1992 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05397121
ISBN 978-9949-82-754-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Laura Sparrow'le –

vanad sõbrad on parimad sõbrad.

Esimene peatükk

*M*ida ma siin teen?

See küsimus keerles Vanessa peas, kui ta sõitis mööda Main Streeti. Unine Hyattowni linnake oli kaheteistkümne aastaga väga vähe muutunud. See oli endiselt justkui torgatud Marylandi Blue Ridge'i mäestiku tippude vahele, ümbritsetuna laotuvatest põllumaadest ja paksudest metsadest. Õunaaiad ja lehmakarjad tungisid peaaegu linnapiirini ja siin, nende piiride sees ei olnud valgusfoore, kontorihooned, suminat ega liiklusummikuid.

Aga siin olid vankumatud vanad majad ja piirdetarata õued, lapsed mängimas ja pesu nõöridel kuivamas. Vanessa mõtles, nii kergendust tundes kui ka üllatunult, et kõik oli täpselt nagu siis, kui ta oli lahkunud. Kõnniteed oli endiselt kühmlikud ja mõraneanud, kõrguvate, äsja rohetama hakanud tammede juured uuristamas betooni. Forsüütiaatelt varises kollaseid õisi ning asalead andsid vihjamisi õite värvist aimu. Krookused, need esimesed kevadekuulutajad, olid jäänud nartsisside ja varaste tulpide varju. Inimesed jätkasid nii, nagu oli olnud nende lapsepõlves: mässasid laupäeva õhtuti oma murulappide ja aedadega.

Mõned tõtsid pilgu, ehk üllatusest ja kergest uudishimust, kui nägid võõrast autot mööda sõitmas. Aeg-ajalt keegi lehvitas – harjumusest, mitte seetõttu, et oleks ta ära tundnud. Seejärel nad kummardusid taas, et jätkata istutamist või muru niitmist. Avatud aknast tundis Vanessa värskelt niidetud rohu, hüütsintide ja äsja kaevatud mulla lõhna. Ta kuulis muruniidukite põrinat, koera haukumist, hüüatusi ja mängivate laste naeru.

Kaks vana meest seisis, nokamütsid peas, ruudulised särgid seljas ja tööpüksid jalas, linna panga ees ja rääkisid kuulujutte. Kamp poisse sõitis teenõlvast jalgratastel puhkides üles. Ilmselt olid nad teel Lesteri poodi külmade jookide ja maiustuste järele. Ta oli ise lugematu hulga kordi sama nõlva mööda üles samasse sihtkohta rühkinud. Sada aastat tagasi, mõtles ta, ja tundis sisemust liigagi tuttavlikult kokku tõmbuvat.

Mida ma siin teen? mõtles ta uuesti ja sirutas käe, et käekotist happepuse vähendaja pakki võtta. Erinevalt linnast oli ta ise muutunud. Mõnikord tundis ta end vaevu ära. Ta tahtis uskuda, et teeb õiget asja.

Tuleb tagasi. Mitte koju, mõtiskles ta. Tal polnud aimugi, kas see on kodu. Või kas ta tahtis, et oleks.

Ta oli lahkudes olnud vaevu kuusteist – kui isa oli viinud ta nendelt vaikeselt tänavatelt linnade odüsseiasse, harjutustundidesse ja esinemistele. New York, Chicago, Los Angeles ja London, Pariis, Bonn, Madrid. See oli olnud põnev – helide ja vaadete Ameerika mäed. Ning üle kõige – muusika.

Kahekümnendaks eluaastaks oli saanud temast isa juhendamisel ja enda andekuse najal riigi üks noorimaid ja edukaimaid kontsertpianiste. Ta oli võitnud prestiižse Van Cliburni konkursi õrnas eas, kaheksateistkümnese, endast enam kui kümme aastat vanemate konkurentide ees. Ta oli mänginud kuningaperedele ja õhtustanud presidentidega. Ta oli oma visa edasipürgimisega saavutanud särava ja temperamentse muusiku maine. Jahedalt seksikas ja kirglik Vanessa Sexton.

Nüüd, kahekümne kaheksa aastasena, naasis ta oma lapsepõlvekoju ja ema juurde, keda ta polnud näinud kaksteist aastat.

Kui ta kõnniteeserva tõmbas, olid kõrvetised nii tuttavlikud, et ta vaevu märkas neid. Nagu linn, mis teda ümbritses, oli ka tema noorpõlve kodu üsna samasugune, kui tema lahkudes. Tugevad tellised olid ilmastikule hästi vastu pidanud ning aknaluugid olid värvitud soojalt sügavsiniseks. Kõnnitee servas oleva müüri ääres olid pojangipõõsad, mis ootavad õitsemisega veel kuu või enamgi. Pungades asalead olid rühmiti vundamendi ääres.

Vanessa istus, käed kramplikult roolirattal, võideldes meeletliku sooviga edasi sõita. Ära sõita. Ta oli hetke ajel juba liiga palju teinud. Ta oli ostnud Mercedese kabrioleti, sõitnud siia oma viimast peatuspaigast D.C-st, keeldunud tosinast kihlumisetepanekust. Kõik hetke ajel. Siiski oli tema täiskasvanuelu, tema aeg olnud meetodiliselt planeeritud, kõik tegevused hoolikalt läbi viidud ja võetud ette alles pärast kõigi asjaolude vaagimist.

Impulsiivse loomuse tõttu oli ta õppinud, kui oluline on korrastatud elu. Siia tulemine, vanade haigetsaamiste ja mälestuste ellu äratamine ei olnud osa sellest korrast.

Aga siiski, kui ta nüüd ümber pöörduks, ära jookseks, ei saa ta kunagi vastuseid oma küsimustele, küsimustele, mida ta isegi õieti ei mõistnud.

Andmata endale rohkem mõtlemisaega, ronis ta autost välja ja läks pagasiruumi juurde. Ta tuletas endale meelde, et ei pea siia jääma, kui end ebamugavalt tunneb. Tal oli vaba voli minna kuhu tahes. Ta oli täiskasvanud, palju reisinud ja majanduslikult kindlustatud. Tema kodu – kui ta otsustab selle luua – võib olla kus tahes maailmas. Alates isa surmast kuus kuud tagasi, polnud tal enam mingeid sidemeid.

Siiski oli ta tulnud siia. Ja siin tal oligi vaja olla – vähemasti kuni ta küsimustele on vastatud.

Ta kõndis mööda jalgrada ja astus üles viiest betoonastmest. Hoolimata rinnus vasardavast südamest seisis ta sirgelt. Isa poleks

kunagi längus õlgu heaks kiitnud. Enda välimus oli sama oluline kui muusika esitamine. Lõug püsti, õlad taga, hakkas ta astuma.

Kui uks avanes, Vanessa peatus, nagu oleks jalgadele juured alla kasvanud. Ta seisis tardunult, kui ema verandale astus.

Kümned mälestuspildid tormlesid Vanessa peas. Tema, esimesel koolipäeval, neist astmetest uhkelt üles kiirustamas, ema uksele seismas. Ninaga vedamas, kui pärast rattaga kukkumist mööda rada üles liipas, ema siin, et puhastada marrastused ja musitada valu ära. Pärast esimest suudlust verandale tantsisklemas. Ja ema, naine, kelle silmist paistis tarkust, end tagasi hoidmas, et mitte küsimusi esitada.

Ja siis oli olnud viimane kord, mil ta siin seisis. Aga ta oli majast eemale, mitte selle poole kõndinud. Ja ema ei olnud verandal seismas ega hüvastijätuks lehvitanud.

„Vanessa.“

Loretta Sexton seisis ja mudis oma käsi. Tema tumedates pähkelpruunides juustes polnud halli. Need olid lühemad, kui Vanessa mäletas, ja kohevad näo ümber, millel oli väga vähe kortse. Ümar nägu, leebem kui Vanessa mälestustes. Ema tundus kuidagi väiksem. Mitte krimpsus, vaid kompaktsem, saledam, noorem. Vanessa silme ees välgatas kujutluspilt isast. Kõhn, liiga kõhn, kahvatu, vana.

Loretta tahtis oma tütre poole joosta, aga ei saanud. Naine, kes uksele seisis, ei olnud tüdruk, kelle ta oli kaotanud ja keda igatsenud. Ta näeb välja nagu mina, mõtles Loretta ja võitles pisaratega. Kindlasti tugevam, aga nii minu moodi.

Pannes end ebameeldivusteks valmis, nagu ta oli varem teinud lugematul hulgal kordadel lavale astudes, kõndis Vanessa edasi, üles nagisevast puittrepist, et ema ees seista. Nad olid peaaegu ühepikkused. See pani neid mõlemat võpatama. Nende silmade – ühtmoodi uduse varjundiga rohelised – pilk püsis kindel.

Nad seisis, teineteisest vaid mõnekümne sentimeetri kaugusel. Aga ei emmanud.

„Mul on hea meel, et lasid mul tulla.“ Vanessa vihkas jäika tooni, mida oma hääles kuulis.

„Sa oled alati siia teretunud.“ Loretta kõhatas, kõhatas, et emotsionaalsete sõnade hoogu pidurdada. „Mul oli kahju su isast kuulda.“

„Aitäh. On rõõm näha, et sa näed hea välja.“

„Ma...“ Mida ta oskas öelda? Mida võiks öelda, et kaksteist kaotsi läinud aastat tasa teha? „Kas sa... sattusid siia sõites ummikusse ka?“

„Ei. Pärast Washingtoni mitte. Oli meeldiv sõit.“

„Ikkagi pead pärast sõitu väsinud olema. Tule sisse ja istu.“

Ta on remonti teinud, mõtles Vanessa rumalalt, kui ema järel tuppa läks. Toad olid heledamad ja avaramad, kui ta mäletas. Mõjukas maja, mida ta mäletas, oli muutunud hubaseks. Tumedad ranged tapeedid olid asendatud soojade pastelsete toonidega. Vaipkate oli üles võetud, et paljastada kollakad männipuidust põrandad, millele andsid aktsenti värvilised vaibad. Oli antiikmööblit, kenasti restaureeritud, ja oli värskete lillede hõngu. See oli naise kodu, taipas ta. Maitseka ja tähendusliku naise kodu.

„Sa tahad ilmselt kõigepealt üles minna ja asjad lahti pakkida.“ Loretta peatus trepi juures, käsi trepipostil. „Kui sul just kõht tühi pole.“

„Ei, ei ole tühi.“

Noogutades hakkas Loretta trepist üles minema. „Mõtlesin, et sulle võiks su vana tuba meeldida.“ Ta surus huuled kokku, kui trepimademele jõudis. „Olen veidi kujundust muutnud.“

„Seda ma näen.“ Vanessa hääli oli hoolikalt neutraalne.

„Sul on endiselt vaade tagaiaiale.“

„Olen kindel, et see sobib.“

Loretta avas ukse ja Vanessa järgnes talle tuppa.

Siin ei olnud nunnult riidetatud nukke ega naerunäoga pehmeid mänguloomi. Polnud seintele kinnitatud plakateid ega hoolikalt

raamitud auhindu või tunnistusi. Kadunud oli kitsas voodi, milles Vanessa oli kunagi unistanud, ja kirjutuslaud, mille ääres ta oli närvisenud prantsuse keele tegusõnade ja geomeetria pärast. See ei olnud enam tüdruku tuba. See oli külalistuba.

Seinad olid elevandiluugarva, viimistletud sooja rohelisega. Kenad volangidega kardinad rippusid akende ees. Siin oli nelja tugipostiga voodi, mis oli kaunistatud veetooni päevateki ja pontsakate patjadega. Elegantsel antiiklual olid klaasvaasis freesiad. Kausist kirjutuslual voogas kuivatatud õielehtede hõngu.

Loretta kõndis närviliselt üle toa, rapsas üle päevateki, pühkis kummutilt olematut tolmu. „Loodan, et sul on siin mugav. Kui sa vajad midagi, siis lihtsalt küsi.“

Vanessal oli tunne, nagu oleks elegantsesse ja eksklusiivsesse hotelli saabunud. „See on kena tuba. Minuga on kõik korras, tänan.“

„Hästi.“ Loretta lõi taas käsi kokku. Kuidas ta tahtis puudutada. Hoida. „Kas sa tahad, et aitaksin sul lahti pakkida.“

„Ei.“ Keeldumine tuli liiga kiiresti. Vanessa suutis naeratada. „Saan hakkama.“

„Hea küll. Vann on kohe...“

„Mul on meeles.“

Loretta peatus hetkeks, vaatas abitult aknast välja. „Muidugi. Olen allkorrusel, kui midagi soovid.“ Andes oma tahtmisele järele, haaras ta Vanessa näo oma käte vahele. „Tere tulemast koju.“ Ta lahkus kiiresti, pannes enda järel ukse kinni.